

mer. Det ærede 1ste Medlem for 6te Kreds (Vejstrup) talte om Lønninger, der begyndte med 1,500 Kr. Jeg maa gøre opmærksom paa, at der er Lønninger, der er meget lavere. Der er saaledes Sergenter med 1,020 Kr., og der er værnepligtige, der ogsaa bliver skattepligtige, og der er jo endnu lavere lønede. Til begge de to ærede Talere, der talte for Forslaget, vil jeg gerne sige, at det synes dog, at deres Syn paa Sagen er ret skævt, idet de begge ser bort fra, hvad der særlig af det ærede 2det Medlem for 6te Kreds (J. Pedersen) blev stærkt fremhævet, at den mindre Skatteprocent er der i Forvejen taget Hensyn til ved Fradragene i Lønningsloven. Der ligger altsaa ikke paa dette Punkt noget Privilegium for Befalingsmændene. At se saaledes paa det, er et usandt Grundlag at stille sig paa. Det er her en Fordel, som Staten har taget sig paa Forhaand, da Lønningslovene i 1909 blev fastsat, det gaar ud over Kommunerne, men Befalingsmændene lukrerer ikke derved. De vilde hellere have haft de Lønninger, der var paatænkte i 1909, og saa have svaret Skatten fuldt ud.

Naar jeg har forlangt Ordet i denne Sag, er det, fordi jeg føler mig forpligtet til at rette et Par Spørgsmaal til den højtærede Forsvarsminister. Det er noget ganske ejendommeligt, vi her oplever, noget, der ikke er forekommet i min Praksis før, nemlig at en Minister, der har den stærkeste Pligt til at varetage sine underordnedes Interesser, saa langt fra at varetage dem netop lægger sig i Selen for at skade dem, saa langt hans Evne rækker indenfor dette bestemte Omraade, selv om det ikke sker saa stærkt i dette Ting som i det andet Ting, hvor Ministeren satte alle sine Evner ind paa at bevise, hvor udmærket godt disse Befalingsmænd kunde betale den forøgede Skat, og lovede at gøre, hvad han kunde, for at føre Lovforslaget igennem. Ja, han har anstrengt sin Dialektik indtil Logikkens yderste Grænse, og maaske endda en lille Kende længere, for at gøre dette rigtig klart, for at stille det i saa klart Lys som muligt, at de af hans underordnede, hvis Tarv han her skal varetage, egentlig er alt for velstillede og bør betale en højere Skat, bør stilles noget mindre godt. Naar jeg understreger dette saa stærkt, er det nærmest ud fra den Betragtning, at det forekommer mig, at den højtærede Forsvarsminister ikke har et rigtig klart Blik for, hvilket bestemt Ansvar han paatager sig ved en saadan

Handlemaade. I den Institution, som han er stillet i Spidsen for, er det en fastslaaet Ting, det ligger i Sagens Natur, at enhver overordnet er forpligtet til at varetage sine underordnedes Interesser, saa langt hans Evner overhovedet strækker. Det er i den Grad gaaet ind i Bevidstheden, at en Befalingsmand, der vilde forsømme det — for slet ikke at tale om den, der, saaledes som den højtærede Minister gør, positivt vilde handle derimod —, vilde, idet dette Krav møder ham saa kategorisk ikke alene fra oven og fra neden, men faktisk ogsaa fra Siden, fra alle andre, der kommer i mere eller mindre Berøring med Hæren, snart blive stemplet som ganske uværdig til at beklæde den Stilling, han beklæder. I den Henseende er de militære Straffelove ret drakoniske overfor Befalingsmændenes Forhold. Og naar den højtærede Minister mener, at hvad der saaledes er den almindelige Aand, hvad der saaledes ligger i Sagens Natur, det kan han som Civilist sætte sig ud over, saa tror jeg dog ikke, han med samme Lethed kan sætte sig ud over, hvad der er positivt og reglementarisk foreskrevet. Der er en lille Bog, som hedder „Tjenestereglement for Hæren“ — vel at mærke: for Hæren; det gælder altsaa lige saa vel for den øverste som for den laveste, lige saa vel for Krigsminister og Generaler som for subalterne Officerer og menige. Jeg vil gerne spørge den højtærede Minister, om hans militære Vejledere aldeles ikke har gjort ham opmærksom paa, at der i dette Reglement er en bestemt Forskrift, som han i dette Tilfælde har handlet afgjort imod, nemlig Punkt 15. i de indledende Bemærkninger, hvor der staar: „Den foresatte skal af al Magt fremme sine undergivnes Vel og støtte og vejlede dem i deres personlige Anliggender“. Det er en Paragraf, som hævdes meget strengt, og jeg forstaar ikke, hvorledes den højtærede Forsvarsminister ganske kan overse den. Jeg synes, at den højtærede Ministers militære Vejledere maa have gjort ham opmærksom paa, at han virkelig ogsaa er pligtig til at handle i Henhold til denne Paragraf. Men hvis de nu har gjort det, og den højtærede Minister ikke har anerkendt Forpligtelsen, saa vil jeg gerne spørge: Hvorledes vil den højtærede Minister bringe sine Bestræbelser for at formindske sine underordnedes Eksistensmidler i Samklang med Opfyldelsen af dette Punkt 15. i Reglementet?